

UZASADNIENIE

K. K. obwiniony został o to, że w dniu 26 lutego 2015 r. w siedzibie (...) w W. przy ul. (...) wbrew obowiązkowi nie wskazał osobiście bądź na piśmie na żądanie uprawnionego organu komu powierzył pojazd o nr rej. (...) do kierowania lub używania w dniu 2014-08-10 o godzinie 21:14:18, tj. o czyn z art. 96 § 3 kw.

Wyrokiem z dnia 19 października 2015 r. w sprawie o sygn. akt IV Ka 698 / 15 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. :

1. obwinionego K. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i za to na podstawie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 96 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 100 złotych;
2. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 złotych tytułem kosztów procesu.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył obwiniony. Z treści wywiedzionej przez niego apelacji zdaje się wynikać zarzut, iż orzeczenie zostało wydane z mającą wpływ na jego treść obrazą art. 5 § 2 kpk (odpowiednio stosowanego w postępowaniach w sprawach o wykroczenia z racji art. 8 kpw), nakazującego rozstrzygać pojawiające się wątpliwości na korzyść obwinionego. Skarżący w ramach tego zarzutu podnosił: „ Pomiar prędkości wykonany przez fotoradar ustawiony niezgodnie z Instrukcją obsługi może wskazywać nieprawdziwą prędkość pojazdu, więc nie mógł on być podstawą wystawionego przez (...) (...)w W. wezwania do wskazania kierującego. Jeżeli więc (...) nie mogła udokumentować popełnienia wykroczenia w sposób nie budzący wątpliwości, nie miała również podstawy prawnej żądać ode mnie, jako właściciela pojazdu uwidocznionego na przedmiotowym zdjęciu wskazania, komu powierzyłem pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie, zgodnie z art. 96 § 3 kw, gdyż nie była organem uprawnionym do takiego żądania. Żądanie to wystawione zostało na podstawie fałszywego dowodu ”. Skarżący domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W stanie prawnym obowiązującym w dacie popełnienia przypisanego obwinionemu czynu, w art. 129b ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym ustawodawca zakładał, że kontrola ruchu drogowego w gminach lub miastach, które utworzyły straż gminną (miejską) może być wykonywana także przez strażników gminnych (miejskich). W ust. 2 tego przepisu ujęty został podmiotowy i przedmiotowy zakres sprawowanej przez straże gminne (miejskie) kontroli ruchu drogowego poprzez wskazanie, kogo straż gminna (miejska) ma prawo kontrolować oraz pod kątem przestrzegania jakich przepisów ruchu drogowego. Min. przepis ten stanowił, że strażnicy gminni (miejscy) są uprawnieni do wykonywania kontroli ruchu drogowego wobec kierującego pojazdem naruszającego przepisy ruchu drogowego w przypadku ujawnienia i zarejestrowania czynu przy użyciu urządzenia rejestrującego. Z kolei w ust. 3 art. 129b ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym wyliczono uprawnienia straży służące wykonywaniu kontroli ruchu drogowego w zakresie, o którym mowa w ust. 2, a wśród tych uprawnień wskazane zostało prawo żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Ani z przywoływanych wyżej przepisów, ani też z jakiegokolwiek innej normy prawnej nie da się skutecznie wyprowadzić wniosku, że właściciel lub posiadacz pojazdu, do którego straż wystosowała żądanie, może uchylić się od obowiązku udzielenia odpowiedzi z tego tylko powodu, że kwestionuje poprawność wykonanych przez strażników czynności kontrolnych. Także w takim przypadku – o ile czynności kontrolne, w związku z którymi żądanie wystosowano, mieściły się w zakresie uprawnień przypisanych strażom gminnym (miejskim) – brak reakcji na to żądanie będzie zaniechaniem bezprawnym. Dopiero wskazana przez właściciela osoba (kierujący pojazdem w czasie i miejscu oznaczonym w żądaniu) może podnosić wszelkie zarzuty zmierzające do wykazania braku podstaw o naruszeniu przez nią tych przepisów prawa o ruchu drogowym, w związku z którymi żądanie wystosowano. Dla poparcia tej argumentacji przywołać należy przepis art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, który stanowi, że właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę,

czemu nie mógł zapobiec. W świetle przywoływanych wyżej uregulowań art. 129b ustawy Prawo o ruchu drogowym w omawianym stanie faktycznym (...) w W. była organem uprawnionym do wystosowania opisanego wyżej żądania w odniesieniu do obwinionego.

Sąd Okręgowy skorygował opis czynu w zakresie dotyczącym czasu, w którym wykroczenie miało zostać popełnione. Żądanie wskazania, komu obwiniony powierzył pojazd, doręczone zostało K. K. w dniu 18 sierpnia 2014 r. W wystosowanym do niego piśmie, w którym żądanie to ujęto, (...) w W. wskazała, że z obowiązku tego obwiniony winien wywiązać się w terminie 7 dni liczonym od daty doręczenia pisma. Termin realizacji żądania upływał zatem z dniem 25 sierpnia 2014 r. Stosownie do treści art. 4 § 1 kw, wykroczenie uważa się za popełnione w czasie, w którym sprawca działał lub zaniechał działania, do którego był obowiązany. Skoro więc zaniechanie powinnego działania po stronie obwinionego miało miejsce w okresie czasu od 19 do 25 sierpnia 2014 r., to ten właśnie okres winien być wskazywany jako czas popełnionego wykroczenia. Kolejne pismo, jakie do obwinionego wystosowano (k. 5), mając na uwadze jego treść, nie było ponowieniem żądania, lecz poinformowaniem K. K. o jego sytuacji prawnej i możliwych konsekwencjach w związku z tym, iż zignorował żądanie doręczone mu w dniu 18 sierpnia 2015 r. Mając to na uwadze, a także, iż przyjęty przez sąd I instancji czas popełnienia wykroczenia o niemal 6 miesięcy przesunąłby okres przedawnienia karalności wykroczenia, należało dokonać w powyższym zakresie stosownej korekty.

W sytuacji, gdy apelacja obwinionego nie została uwzględniona, obciążono go kosztami procesu za postępowanie odwoławcze.